

► 1 Abril, 2016

BANYOLES ► L'ESPAI EAT ART DE LA FUNDACIÓ LLUÍS COROMINA PRESENTA 44 ESCULTURES QUE REINTERPRETEN EL MÓN

Quan el món no és (només) una bola

COL·LECTIVA

► **Fundació Lluís Coromina, Banyoles.** Plaça Major, 33. **🕒 Fins al 30 d'abril.** www.fundaciolluiscoromina.org

EU DALD CAMPS

■ L'extraordinària capacitat humana a l'hora de generar nous desastres fa que qualsevol intent de reflexió (provingui d'on provingui) a propòsit de l'actual estat del planeta neixi condemnat a sucumbir sota una ràpida i cruel modalitat d'obsolescència conceptual. Volem dir que n'hi ha prou amb dos o tres anys per posar contra les cordes teories i afirmacions que semblaven definitives: les atrocitats comeses en nom del Déu de torn, el creixent nombre de persones que deambulen per la vella i cruel Europa a la recerca d'un improbable asil, l'esfondrament d'unes democràcies vetustes i, com a molt, només pseudo-participatives o, en definitiva, el desencant dels més joves envers el sistema heretat (una generació que, per raons inexplicables, encara no s'ha llançat a les barricades), tot plegat, com dèiem, fa que semblin càndids els vaticinis que tot just fa quatre dies titllàvem de funestos.

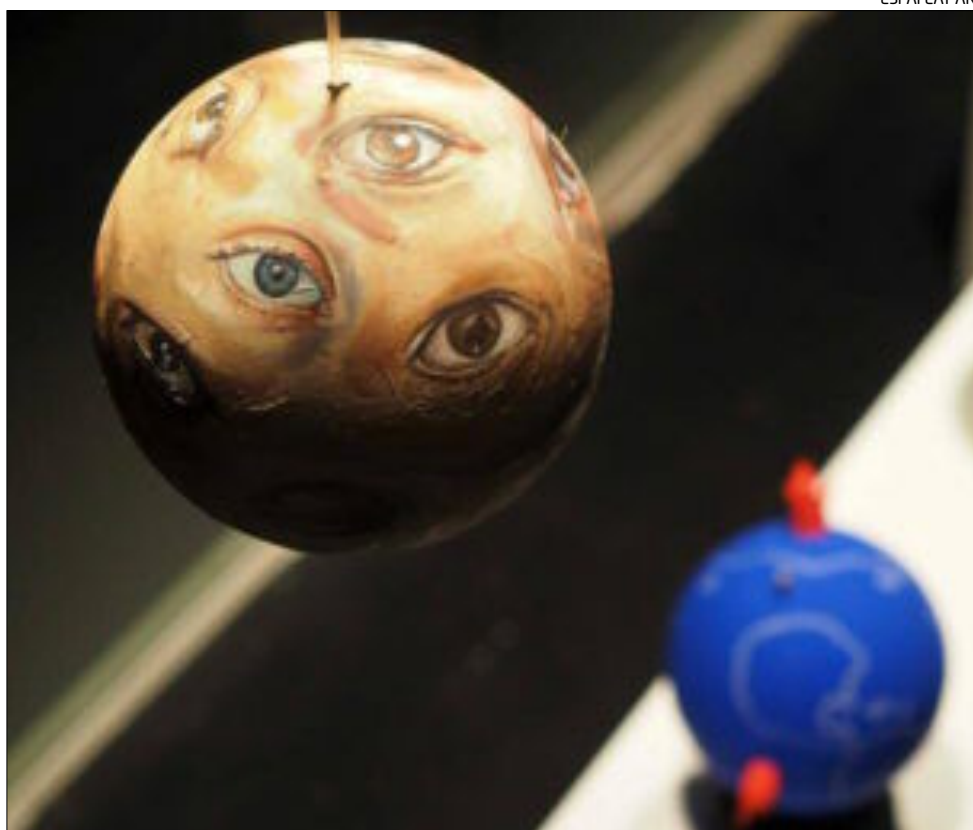
En aquest sentit, no hauríem de ser

massa exigents amb els resultats d'un projecte que va néixer l'any 2004, és a dir, fa gairebé una eternitat si ens regim pels temps de la política contemporània. L'excusa, com sol succeir amb la majoria d'exposicions col·lectives, era tan prosaica com prometedora: es tractava de cedir una bola del món (globus terrae) a una quarantena llarga d'artistes perquè la manipulessin amb llibertat. Els resultats, òbviament, són tan diversos com els participants, tot i que poden ser classificats en dos grans grups (amb els seus respectius subconjunts).

Un primer grup és el que assajaria de fer denúncia social (o com li vulguem dir a l'explicitació del compromís amb la qüestió humana) movent-se, a nivell formal, en unes coordenades properes a la de l'objecte poètic i polisèmic de filiació, diguem-ne, brossiana. El problema d'aquests «mons» és, com dèiem, el de l'obsolescència conceptual i, encara més, el de la infrautilització de l'únic recurs que pot donar sentit a iniciatives semblants, és a dir, la ironia o, en la seva absència, un sentit de l'humor prou esmolat com per esdevenir-ne succedani digne. Un segon grup, en canvi, s'entrega sense manies a la re-

Col·laboració molt fèrtil.
► L'exposició és fruit del treball conjunt de la Fundació Lluís Coromina i de la Fundació Vila Casas.

creació de mons possibles (que vol dir imaginables) fidel, salvant les distàncies, a una tradició utòpica que forma part del nostre imaginari mental. L'Arcàdia clàssica, el món de les idees platònica, *La Ciutat del Sol* de Campanella, la *Nova Atlàntida* de Bacon, *La Ciutat de Déu* de San Agustí, l'Edèn bíblic, el Jardí de El Bosco, entre molts altres, són paradisos artificials fruit d'un somni narcòtic com el que va immortalitzar Baudelaire: «*N'importe où! N'importe où! Pourvu que ce soit hors*

de ce monde!» (En qualsevol lloc! En qualsevol lloc! Sempre que sigui fora d'aquest món!).

Sigui com sigui, cal pensar que tot plegat vol ser, abans que cap altra cosa, un divertiment articulat mitjançant una excusa compartida: veure de costat objectes ideats per artistes com Josep Guinovart, Albert Ràfols-Casamada, Xavier Medina Campeny o Joaquim Chancho, entre molts d'altres, fa que la visita a l'espai de Banyoles sigui perfectament recomanable.